

The Amen Stone

On my desk there is a stone with the word "Amen" on it,
a triangular fragment of stone from a Jewish graveyard destroyed
many generations ago. The other fragments, hundreds
upon hundreds,
were scattered helter-skelter, and a great yearning,
a longing without end, fills them all:
first name in search of family name, date of death seeks
dead man's birthplace, son's name wishes to locate
name of father, date of birth seeks reunion with soul
that wishes to rest in peace. And until they have found
one another, they will not find perfect rest.
Only this stone lies calmly on my desk and says "Amen."
But now the fragments are gathered up in lovingkindness
by a sad good man. He cleanses them of every blemish,
photographs them one by one, arranges them on the floor
in the great hall, makes each gravestone whole again,
one again: fragment to fragment,
like the resurrection of the dead, a mosaic,
a jigsaw puzzle. Child's play.

על שלחני יש אבן שכתוב עליה "אמן", שבר אבן
משלש מבית קברות יהודי שנחרב לפני דורות רבים,
שאר השברים, מאות, מאות, נשארו מפזרים בערבוביה
וכמיהה גדולה וגעגועים שאין להם קץ, בכלם:
שם פרטי מחפש את שם המשפחה, תאריך מות
שמחפש את שם העיר שבה נולד המת, שם בן
מבקש למצא את שם האב ותאריך לדה רוצה להיות
שוב מחבר לנפש שרוצה להיות צרורה בצרור החיים.
ועד שלא ימצאו זה את זה לא ימצאו מנוחה.
רק האבן על שלחני שלווה ואומרת אמן.
אבל עכשו השברים נאספים על ידי איש טוב ומיטיב,
איש עצוב ואוהב. והוא מנקה אותם מכל רבב
ומצלם אותם אחד אחד, ומסדר אותם על הרצפה
באולם הגדול ומשלים את המצבות והופך אותם
לאחדים, אחדים, שבר קרב אל שבר
כמו בתחית המתים, כמו פסיפס,
כמו פזל, משחק ילדים.

From My Parents' Lodging Place, Open Closed Open

My mother was a prophet and didn't know it.
Not like Miriam the prophetess dancing with
cymbals and tambourines,
not like Deborah who sat under the palm tree and
judged the people,
not like Hulda who foretold the future,
but my own private prophet, silent and stubborn.
I am obliged to fulfill everything she said
and I'm running out of lifetime.
My mother was a prophet when she taught me
the do's and don'ts of everyday, paper verses
for one-time use: You'll be sorry,
you'll get exhausted, that will do you good, you'll feel
like a new person, you'll really love it, you
won't be able, you won't like that, you'll never manage
to close it, I knew you wouldn't remember, wouldn't
forget, give, take, rest, yes you can, you can.
And when my mother died, all her little predictions came together
in one big prophecy that will last
until the vision of the end of days.

אמי היתה נביאה ולא ידעה.
לא כמו מרים הנביאה הרוקדת בתפלים ובמצלתים,
ולא כמו דבורה שישבה תחת התמר ושפטת את העם,
ולא כמו חלדה הנביאה המנבאה עתידות,
אלא נביאה פרטית שלי שקטה ועקשנית
ואני חיב לקיים את הכל וזמן חי עובר.
אמי היתה נביאה כשאמרה לי את דברי היום-יום,
פסוקים לשמוש חד פעמי: אתה תצטער,
זה יעייף אותך, זה יעשה לך טוב, אתה תרגיש
כמו אדם חדש, אתה תאהב את זה, אתה
לא תוכל, אתה לא תאהב את זה,
אתה לא תצליח לסגור את זה, ידעתי שלא תזכר,
שלא תשכח, תתן, תקח, תנוח, אתה יכול, אתה יכול.
וכשאמי מתה הצטרפו כל הנבואות הקטנות
לנבואה גדולה אשר תגיע עדי נבואת אחרית הימים.

My father was God and didn't know it. He gave me the Ten Commandments not in thunder and not in anger, not in fire and not in a cloud, but gently and with love. He added caresses and tender words, "would you" and "please." And chanted "remember" and "keep;"

with the same tune, and pleaded and wept quietly between one commandment and the next:

Thou shalt not take the name of thy Lord in vain, shalt not take, not in vain, please don't bear false witness against your neighbor. And he hugged me tight and whispered in my ear, Thou shalt not steal, shalt not commit adultery, shalt not kill.

And he lay the palms of his wide-open hands on my head with the Yom Kippur blessing: Honor, love, that thy days may be long upon this earth. And the voice of my father—

white as his hair. Then he turned his face to me one last time,

as on the day he died in my arms, and said,

I would like to add two more commandments: the Eleventh Commandment, "Thou shalt not change," and the Twelfth Commandment, "Thou shalt change, you will change."

Thus spoke my father, and he turned and walked away and disappeared into his strange distances.

אָבִי הָיָה אֱלֹהִים וְלֹא יָדָע. הוּא נָתַן לִי אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת לֹא בְרָעַם וְלֹא בְזֹעַם, לֹא בְּאֵשׁ וְלֹא בְּעָנָן אֲלֵא בְּרַכּוֹת וּבְאַהֲבָה. וְהוֹסִיף לְטוֹפִים וְהוֹסִיף מִלִּים טוֹבוֹת, וְהוֹסִיף "אָנָּא" וְהוֹסִיף "בְּבִקְשָׁה". וְזָמַר זְכוֹר וְשָׁמֹר בְּנִגּוֹן אֶחָד וְהִתְחַנֵּן וּבְכָה בְּשִׁקֵּט בֵּין דְּבַר לְדְבַר, לֹא תִשָּׂא שֵׁם אֱלֹהֶיךָ לְשָׁוְא, לֹא תִשָּׂא, לֹא לְשָׁוְא, אָנָּא, אֵל תַּעֲנֶה בְרַעַף עַד שֶׁקָּרָה. וְחִבַּק אֹתִי חֲזָק וְלַחֵשׁ בְּאָזְנִי, לֹא תִגְנוֹב, לֹא תִנְאַף, לֹא תִרְצַח. וְשָׂם אֶת כַּפּוֹת יָדָיו הַפְּתוּחוֹת עַל רֵאשֵׁי בְּבִרְכַת יוֹם כְּפוּר. כַּבֵּד אֶת הַבָּה, לְמַעַן יֵאָרִיכוֹן יָמֶיךָ עַל פְּנֵי הָאָדָמָה. וְקוֹל אָבִי לָבָן כְּמוֹ שֶׁעָר רֵאשׁוֹ. אַחֲר־כֵּן הִפְנָה אֶת פְּנֵיו אֵלַי בַּפֶּעַם הָאַחֲרוֹנָה כְּמוֹ בַּיּוֹם שֶׁבּוֹ מֵת בְּזֵרוּעוֹתַי וְאָמַר: אֲנִי רוֹצֶה לְהוֹסִיף שְׁנַיִם לְעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת: הַדְּבַר הָאֶחָד-עֶשֶׂר, "לֹא תִשְׁתַּנֶּה" וְהַדְּבַר הַשְּׁנַיִם-עֶשֶׂר, "הִשְׁתַּנֶּה, תִּשְׁתַּנֶּה" כִּי אָמַר אָבִי וּפְנָה מִמֶּנִּי וְהִלֵּךְ וְנָעַלְם בְּמַרְחָקָיו הַמְּוֹזָרִים.